

РЕШЕНИЕ

№ 17341

гр. София, 21.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 09.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева
Танка Цонева

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на
прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **2866** по описа за **2025**
година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс
/АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.
Образувано е по касационна жалба на изпълняващия длъжността директор на Национално тол
управление към Агенция „Пътна инфраструктура“ /АПИ/ срещу съдебно решение №
5612/30.12.2024 г. по н.а.х.д. № 11589/2024 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 107
състав, с което е отменено наказателно постановление № BG28022024/4000/P8-132/01.07.2024 г.,
издадено от и.д. директор на Националното тол управление към АПИ, с което на Х. Н. М. е
наложена глоба в размер на 1800 лв. на основание чл. 179, ал. 3а от Закона за движението по
пътищата /ЗДвП/.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на съдебното решение. Оспорва се
решаващият извод на съда за недоказаност на авторството на деянието. Изтъква се, че
привлеченият към административнонаказателна отговорност не е отрекъл да е управлявал
процесното ППС, нито е възразил срещу нарушението, за което му е съставен АУАН. Счита, че в
административнонаказателното производство по безспорен начин са установени нарушението и
субектът на нарушението. Възразява и срещу извода за непропорционалност на наложеното
административно наказание, позовавайки се на нормативно установения твърд размер на
наложеното наказание. Счита, че в процесният случай не може да бъде приложено изискването за
пропорционалност и чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17
юни 1999 г. относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използването на

определени инфраструктури. Моли съда да отмени оспорения съдебен акт и да потвърди НП. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – Х. Н. М. не взема становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, IV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

За да постанови решението си, районният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля – актосъставител С. М., както и писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод за недоказаност на авторството на деянието, доколкото липсват доказателства, че на дата 15.02.2024 г. /датата на извършване на нарушението/ ППС с рег. [рег.номер на МПС] е управлявано от водач Х. М., за да може да се ангажира отговорността му. Отделно от това, въззивният съд е развил и мотиви за нарушение на принципа на пропорционалност.

Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни основания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Съобразно чл. 220 АПК касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства. Постановеното решение е правилно, като направените в него изводи се споделят изцяло от настоящия съдебен състав, поради което не следва да се повтарят.

По делото отсъстват доказателства кой е управлявал ППС с рег. [рег.номер на МПС] на 15.02.2024 г. в 15:14:30 ч. на път А-6, отсечка км 60+705, при иначе безспорни доказателства, че пътят е включен в обхвата на платената пътна мрежа и че процесното ППС е с обща техническа допустима максимална маса на пътния състав над 3.5 тона и попада в категорията на тези, за които е дължима пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата.

В случая се касае за заснемане на нарушение чрез техническо средство, като посредством изготвените от въпросното техническо средство веществени доказателства не може да се установи самоличността на водача, който е управлявал ППС в момента на нарушението. От друга страна, проверката от органите на ТД „Митница Р.“, при която е констатирано нарушението /28.02.2024 г./, следва момента на извършването му /15.02.2024 г./ и не може да се приеме за безспорно, че водачът, който е управлявал специален автомобил марка и модел „И. Д.“ с рег. [рег.номер на МПС] на датата на проверката е същият, който е извършил въпросното нарушение. Обстоятелството, че Х. М. не е направил възражение по отношение авторството на деянието не освобождава административнонаказващия орган от безспорно установяване на този признак от състава на нарушението. Административнонаказвателните производства имат санкционен характер и като такива оказват съществено неблагоприятно влияние в правната сфера на нарушителите, поради което правилата, по които се развиват, са разписани с императивни правни повели. Съгласно разпоредбата на чл. 53 ЗАНН, наказващият орган трябва да установи по категоричен начин деянието, извършителят и вината му, преди да пристъпи към приложение на санкционния състав. Съгласно чл. 103, ал. 1 НПК, с оглед препращането по чл. 84 ЗАНН, наказващият орган е този, който следва да докаже предявените обвинения, без проявената

пасивност в защитната позиция на наказания да носи процесуална полза на наказващия.

В случая липсват доказателства, въз основа на които административнонаказващият орган е приел за осъществена отразената в АУАН фактическа обстановка по отношение на авторството. Актосъставителят не е свидетел на нарушението, нито са установявани други свидетели на нарушението. Няма въведени факти за авторството и чрез други доказателствени източници – снимки, визуализиращи шофьора на ППС към 15.02.2024 г., сведения от собственика на ППС или от ползвателя му по силата на договор за наем от 11.05.2023 г. или др.

Констатациите на административнонаказващия орган очевидно се основават на предположението, че след като М. управлява ППС на 28.02.2024 г. и не е възразил относно авторството на предявеното му с АУАН нарушение, извършено на 15.02.2024 г., то той се явява нарушителят. Действително, правната фикция по чл. 188, ал. 1 ЗДвП предвижда такава възможност, но при безспорно установено нарушение, извършено при управление на собствения на съответното лице автомобил. Такива доказателства в настоящия случай не са представени от административнонаказващия орган, комуто принадлежи доказателствената тежест за установяване на нарушенията.

На следващо място, несподелима е тезата на касатора за неприложимост в конкретния казус на изискването за пропорционалност и чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО. Съобразно текста на чл. 179, ал. 3а ЗДвП настоящият касационен състав намира, че определеното от българския законодател наказание „глоба“ във фиксиран размер, независимо от характера и тежестта на нарушението, противоречи на чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО, която разпоредба въвежда задължение за държавите-членки установените наказания за нарушение на директивата да бъдат ефективни, съразмерни и възпиращи. Превратно и неправилно обаче е даденото от касатора тълкуване, че в процесния случай не може да бъде приложено изискването на пропорционалност и чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО, тъй като волята на европейския законодател трябва да се тълкува, че заложената цел може да бъде постигната само при кумулативното наличие на трите условия - налаганите наказания да бъдат ефективни, съразмерни и възпиращи. Съдът счита, че фиксираният размер на наказание за конкретен вид административно нарушение от категорията на това по чл. 179, ал. 3а ЗДвП в никакъв случай не прави това наказание ефективно, нито пък възпиращо. В случая в правната уредба липсва съобразяване с основните принципи за съразмерност, ефективност и възпиращ ефект, като националната правна уредба е в противоречие с европейската правна регламентация, поради което националното право не следва да бъде приложено. В този смисъл е и произнасянето на СЕС по дело C-61/23, според което посоченото в чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО, изменена с Директива 2011/76/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27.09.2011 г. изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността на освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на „компенсаторна такса“ с фиксиран размер. Ето защо, санкционната норма на чл. 179, ал. 3а ЗДвП, предвиждаща наказание в абсолютен размер от 1800 лв. за водач на ППС от категорията по чл. 10б, ал. 3 ЗП, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по ЗП, следва да остане неприложена. В тази насока съдът препраща към мотивите на въззивната инстанция на основание чл. 221, ал. 2, изр. второ АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, споделяйки съображенията на СРС относно интензитета на санкцията в контекста на конкретните обстоятелства по делото.

Предвид гореизложеното, решението, предмет на касационна проверка, не страда от наведените

касационни основания. При извършената служебна проверка по чл. 218, ал. 2 АПК, съдът констатира, че районният съд е постановил съдебния си акт в съответствие със закона. Обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

Относно разноските:

С оглед изхода на спора, на касатора не се дължи юриск. възнаграждение.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 5612/30.12.2024 г. по н.а.х.д. № 11589/2024 г. по описа на СРС, НО, 107 състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: